

LIBRIS
Redactor Diana Crupenschi
Tehnoredactor Constantin Niță
Copertă Gabi Dumitru

We know
books

CLAUDIA PIÑEIRO

Văduvele de joi seara

Traducere din limba spaniolă și note de Lavinia Similaru

CG COLECȚIA
GLOBUS

Toate personajele și situațiile care apar în acest roman sunt rodul imaginației și orice asemănare cu realitatea este pură coincidență.

Am deschis frigiderul și am rămas așa, odihnită du-mă cu mâna pe mâner, în fața luminii reci care învăluia rafturile, cu mintea golită și cu privirea inutilă. Până când alarma care semnală că ușa deschisă lăsa să iasă frigul dinăuntru a început să sune, amintindu-mi de ce mă aflu acolo, în picioare, lângă frigider. Am căutat ceva de mâncare. Am adunat pe o farfurie niște resturi din ziua anterioară, le-am încălzit în cuptorul cu microunde și le-am dus pe masă. Nu am acoperit-o cu fața de masă, am pus doar un suport de rafie dintre cele aduse acum doi ani din Brazilia, din ultima vacanță pe care am petrecut-o toți trei împreună. În familie. M-am așezat la fereastră, nu era locul meu obișnuit la masă, dar, când eram singură, îmi plăcea să mănânc contemplând grădina. În seara aceea, seara cu pricina, Ronie cina acasă la Tano Scaglia. Ca în toate serile de joi. Cu toate că joia aceea era diferită. O seară de joi din septembrie 2001. Douăzeci și șapte septembrie 2001. Joia aceea. Eram încă înspăimântați de căderea Turnurilor Gêmeene și ne deschideam scrisorile cu mânuși de cauciuc de teamă să nu dăm de un praf alb. Juani ieșise. Nu-l întrebasesm cu cine și nici unde. Juani nu suporta să-i pun întrebări. Dar eu știam, oricum. Sau îmi închipuiam și atunci credeam că știu.

Am murdărit doar o farfurie. Trecuseră câțiva ani de când acceptasem că nu putem să mai plătim personal domestic cu ziuva întreagă și venea numai o femeie de două ori pe săptămână ca să facă grosul treburilor. De atunci am învățat să murdăresc cât mai puțin, am învățat să nu-mi șifonez hainele, aproape să nu desfac patul. Nu din pricină că ar fi fost prea mult de muncă, ci pentru că spălatul vaselor, făcutul patului sau călcatul rufelor îmi aduceau aminte de ce avusesem cândva și nu mai aveam.

Voiam să fac o plimbare, dar m-a oprit teama de a mă întâlni cu Juani, nu voiam ca el să creadă că-l spionez. Era cald, era o noapte înstelată și luminoasă. N-aveam chef să mă culc și să încep să mă zvârcolesc în pat, fără să-mi fie somn, cu gândul la vreo tranzacție imobiliară pe care nu izbuteam să o duc la capăt. Pe vremea aceea părea că toate operațiile erau menite să se spulbere înainte ca eu să pot încasa vreun comision. Depășiserăm câteva luni de criză economică, unii o ascundeau mai bine decât alții, dar tuturor ni se schimbaseră viața într-un fel sau altul. Ori era gata să ni se schimbe. M-am dus în camera mea să caut o țigară, aveam să ies, în ciuda lui Juani, și îmi plăcea să merg pe jos fumând. Când am trecut prin fața dormitorului fiului meu, mi-a venit ideea să intru și să caut acolo o țigară. Dar știam că n-aș fi găsit ce căutam, că n-ar fi fost decât o scuză ca să intru să arunc o privire; și aruncasem una în dimineața aceea, când îi făcusem patul, îi rânduisem odaia și nici atunci nu găsisem ce căutam. Mi-am văzut de drum, pe noaptea mea aveam o cutie întreagă, am desfăcut-o, am scos o țigară, am aprins-o și am coborât treptele gata

să ies. În momentul acela a intrat Ronie și planurile mele s-au schimbat numaidecât. În noaptea aceea nimic n-a fost cum plănuisem. Ronie s-a dus direct spre bar. „Ce ciudat, ai venit atât de devreme..“; i-am spus în capătul scării. „Da“, a răspuns el și a urcat ducând un pahar și sticla de whisky. Am așteptat o clipă, oprită acolo, apoi l-am urmat. Am intrat în dormitorul nostru, dar el nu era. Nici în baie. Se dusese pe terasă și se așezase acolo, pe un fotoliu pliant, gata să bea. Mi-am tras un scaun, m-am așezat lângă el și am așteptat tăcută, privind în aceeași direcție. Voiam să-mi povestească ceva. Nimic important, nici amuzant, nici măcar nu aveam nevoie să-mi spună ceva cu sens, doar să-mi vorbească, să-și joace rolul care îi revenea în trâncăneala minimă în care se prefăcuseră discuțiile noastre cu trecerea timpului. Un pact tacit de fraze stereotipe înlănțuite, cuvinte ce umpleau tăcerea, ca să nu fim nici măcar siliți să vorbim despre tăcere. Cuvinte goale, carapace de cuvinte. Când mă plângeam, Ronie mă lămurea că vorbeam puțin pentru că petreceam prea mult timp împreună, astfel că nu erau prea multe de povestit, din moment ce nu ne despărțeam o bună parte din zi. Și lucrurile stăteau așa de șase ani, de când Ronie rămăsese fără loc de muncă și nu mai avusese altă ocupație în afară de vreo două proiecte care nu s-au concretizat niciodată. Pe mine nu mă interesa neapărat să descopăr de ce se jupuiseră relația de cuvinte, ci mai degrabă de ce am băgat eu de seamă abia când tăcerea se instalase deja în casă, ca o rudă îndepărtată pe care o găzduiești și o îngrijești, fiindcă n-ai încotro. Și de ce nu mă durea. Poate pentru că

LEPIS
durerea și-a câștigat locul încetul cu încetul, pe nesimțite. Aidoma tăcerii. „Mă duc să-mi iau un pahar“, am zis. „Adu gheață, Virginia“, mi-a strigat Ronie după ce ieșisem.

M-am dus la bucătărie și, în vreme ce umpleam la loc recipientul de cuburi de gheață, mi-am închipuit diferite posibilități cu privire la întoarcerea devreme a lui Ronie. Am înclinat spre posibilitatea de a se fi certat cu cineva. Cu Tano Scaglia sau cu Gustavo, nu încăpea îndoială. Cu Martin Urovich nu, Martin nu se mai certa cu nimeni de multă vreme, nici măcar cu el însuși. Când m-am întors pe balcon, l-am întrebat direct, nu voiam să aflu în ziua următoare la o partidă de tenis, de la nevasta altuia. De când rămăsese fără slujbă, Ronie se lăsase năpădit de o ranchiună care se manifesta când îți era lumea mai dragă. Mecanismul de adaptare socială care ne face să nu spunem ceea ce nu trebuie spus nu mai funcționa la soțul meu de mult timp. „Nu, nu m-am certat cu nimeni.“ „Și de ce te-ai întors atât de devreme? Niciodată nu veniți într-o joi înainte de trei dimineața.“ „Astăzi da“, a zis. Nu a mai adăugat nimic și nici nu mi-a îngăduit să o fac eu. S-a ridicat și și-a aranjat fotoliul mai aproape de balustradă, aproape cu spatele la mine. Nu era o o jignire, ci atitudinea unui spectator care caută cel mai bun loc de unde să vadă scena. Casa noastră este situată în diagonală față de a familiei Scaglia, sunt față în față, despărțite de două sau trei alte case, dar, pentru că a noastră este mai înaltă și în ciuda plopilor din curtea familiei Iturria care o acoperă, de acolo se puteau vedea acoperișul, grădina și piscina aproape în întregime. Ronie se uita spre

piscină. Luminile erau aprinse și nu se distingeau mare lucru. Se zăreau formele, conturul; se putea ghici apa unduindu-se și desenând umbre pe plăcile de faianță turcoaz.

M-am ridicat și am stat în spatele fotoliului lui Ronie. Tăcerea nopții era adâncită de foșnetul plopilor familiei Iturria, care fremătau din când în când în vântul calduș și sunau de parcă ar fi plouat în toiu nopții înstelate. Am șovăit dacă să plec sau să rămân, căci, în afara atitudinii sale absente, Ronie nu-mi sugerase s-o șterg, iar pentru mine asta însemna mult. Îl observam din spate, pe deasupra spătarului de lemn. Se fâșâia mereu pe scaun, fără a-și găsi poziția prielnică, era nervos. Mai târziu am aflat că nu era nervos, ci speriat, dar atunci nu știam. Și era greu să bănuiesc, Ronie nu se temuse niciodată de nimic. Nici măcar de ce mă temeam eu, teama care apăruse cu câteva luni în urmă și nu mă lăsa în pace nici ziua, nici noaptea. Aceea care mă făcea să uit ce fac, când mă aflam în fața frigiderului. Teama care mă însoțea neîncetat, chiar dacă mă prefăceam, chiar dacă râdeam, chiar dacă vorbeam despre orice altceva, chiar dacă jucam tenis sau semnam un înscris. Cea care, în seara aceea și în ciuda distanței impuse de Ronie, m-a făcut să spun cu o naturalețe prefăcută: „Juani a ieșit“. „Cu cine?“, a vrut să știe. „Nu l-am întrebat.“ „La ce oră se întoarce?“ „Nu știu. A plecat pe role.“ Din nou liniște și apoi am spus: „Era un mesaj de la Romina pe robot, zicea că-l așteaptă ca să dea o raită. Raită o fi oare vreo parolă de-ale lor?“ „Raită e raită, Virginia.“ „Atunci să nu mă îngrijorez?“ „Nu.“ „O fi cu ea.“ „O fi cu ea.“ Și am rămas din nou în tăcere.

După aceea au mai fost cuvinte, cred, dar nu-mi aduc aminte. Formule repetate din pactul tacit. Ronie și-a turnat alt whisky, i-am dat gheața. El a luat o mână de cubulețe și câteva au căzut pe jos, alunecând până la balustradă. Le-a urmărit cu privirea, de parcă ar fi uitat o clipă de casa din față. El se uita la cubulețe, eu mă uitam la el. Și poate că am fi zăbovit așa, înlănțuind priviri, dar chiar în momentul acela s-au aprins luminile la piscina familiei Scaglia și s-au făcut auzite voci în ploaia frunzelor de plop. Râsul lui Tano. Muzică; suna ceva ca un jazz contemporan și trist. „Diana Krall?“, am întrebat, dar Ronie nu mi-a răspuns. Era din nou încordat, s-a ridicat, a călcat în picioare cuburile de gheață, s-a așezat din nou, și-a dus pumnii la gură, a strâns din dinți. Am știut că îmi ascunde ceva ce ținea strâns în gură ca să nu iasă. Ceva legat de lucrurile de la care nu-și putea lua ochii. O ceartă, gelozie, vreun gest disprețuitor pe care nu putuse să-l suporte. O umilire mascată în glumă; specialitatea lui Tano, am cumpănit. Ronie s-a ridicat iarăși și s-a dus la balustradă ca să vadă mai bine. Și-a golit paharul. În picioare, printre plopi, se uita și nu mă lăsa să văd la rândul meu. Dar am auzit clipocitul apei și mi-am închipuit că cineva s-a aruncat în piscina familiei Scaglia. „Cine a intrat în apă?“, am întrebat. Răspunsul n-a venit. Și nu-mi păsa de cine se aruncase, ci de tăcere, un zid de care mă loveam de fiecare dată când voiam să mă apropiu. Sătulă de eforturi zadarnice, am coborât. Nu eram supărată, dar era limpede că Ronie nu se afla acolo cu mine, ci dincolo, peste stradă, scaldându-se în piscina familiei Scaglia cu prietenii lui. Abia am început

să cobor treptele, că jazz-ul care venea din casa lui Tano a încetat deodată, rupând la jumătate un acord, lăsându-l frânt.

M-am dus la bucătărie, am zăbovit mai mult decât ar fi fost necesar spălând paharul, căci capul mi se umplea de gânduri ce păreau să nu încapă în el. Mă gândeam la Juani, nu la Ronie. Cu toate că încercam să nu o fac și căutam stratageme. Aidoma celor ce numără oi ca să adoarmă, eu îmi imaginam tranzacții imobiliare, cui să-i arăt casa familiei Gómez Pardo, cum să fac să se finanțeze cumpărarea casei familiei Canetti, garanția pe care uitasem să o încasez de la familia Abrevaya. Și apărea din nou Juani, nu Ronie. Juani mai limpede, mai intens. Am șters paharul și l-am pus la locul lui în dulap, dar l-am scos din nou ca să-l umplu cu apă, aveam să simt nevoia de a lua ceva înainte de a adormi în noaptea aceea. Ceva care să mă facă să mă prăbușesc pe pat. Pesemne că aveam vreo pastilă bună în astfel de cazuri în sertarul meu cu medicamente. Din fericire n-am izbutit să iau nimic, căci tocmai atunci am auzit pașii grăbiți pe scară, apoi strigătul și lovitura seacă, dură, în lemn. Am dat fuga și mi-am găsit soțul căzut jos, cu un os al piciorului ieșind prin carne, plin de sânge. M-a năpădit amețeala, mi s-a părut că totul se învârtește în jur, dar trebuia să-mi vin în fire, căci eram singură și trebuia să am grijă de el și am fost recunoscătoare că nu înghițisem nimic, căci trebuia să-i fac un garou și habar n-aveam cum se face un garou, să-l leg măcar cu o cârpă, un prosop curat, să-i opresc sângele și să chem salvarea; nu, salvarea nu, întârzie prea mult, mai bine direct la spital și

să-i las un bilet lui Juani. „Am plecat cu tati, avem puțină treabă, dar ne întoarcem repede, dacă e ceva, sună-mă pe celular. Toate bune. Sper că și tu ești bine. Te pup, Mama.“

În timp ce îl târam spre mașină, Ronie a țipat de durere și țipătul lui m-a însuflețit. „Virginia, du-mă la Tano“, a strigat. Nu l-am luat în seamă, presupunând că e un fel de delir din pricina situației, și l-am urcat cum am putut pe scaunul din spate. „Du-mă la Tano, pe toți dracii“, a strigat din nou și apoi a leșinat. De durere, mi s-a spus mai târziu la spital, dar nu. Am condus cu toată viteza, în modul cel mai îngrozitor, fără a respecta indicatoare de genul „Aveți grijă. Copii jucându-se“, nici limitatoare de viteză. Nu m-am oprit nici măcar când l-am văzut pe Juani traversând în goana mare, desculț, pe o stradă transversală. În urma lui, Romina. De parcă ar fi fugit de ceva, ăștia doi mereu fug de ceva, m-am gândit. Și uitându-și undeva rolele. Juani își pierde mereu lucrurile. Dar nu puteam să pierd timpul gândindu-mă la Juani. În noaptea aceea nu. Pe drum spre intrare, Ronie s-a trezit. Amețit încă, s-a uitat pe fereastră, încercând să-și dea seama unde se află, dar avea aerul să nu înțeleagă. Nu mai striga. Cu două străzi înainte de a ieși din La Cascada, ne-am întâlnit cu camioneta Teresei Scaglia. „Aia e Teresa?“, a întrebat Ronie. „Da.“ Ronie și-a pus mâinile în cap și l-a podidit plânsul, mai întâi încet, ca o tânguire, apoi înăbușit. L-am privit prin oglinda retrovi-zoare, ghemuit și întristat. Am încercat să-l liniștesc vorbindu-i, dar a fost cu neputință și m-am obiș-nuit cu litania lui. Cum te obișnuiești cu durerea care

se instalează pe nesimțite și cu discuțiile pline de cuvinte goale.

Când am ajuns la spital, nu mai auzeam plânsetul soțului meu. Dar plânsetul era acolo. „De ce plângeți așa?“, l-a întrebat medicul de gardă. „Vă doare rău?“ „Mi-e frică“, a răspuns Ronie.